

ECE

“...7, 8, 9, 10, önüm arkam sağım solum sobe, saklanmayan ebe!” . Daha saymayı bitirmeden gözünü açtı, gördüm onu. Son kelimeleri söylerken topuklarını vura vura odama doğru koşmaya başladı bile. Geçen oyun, kapının arkasına saklandım diye yine oraya saklanacağımı sandı, büyük bir şevkle araladı kapıyı, kimseyi göremeyince duraladı, yavaşça içeri süzüldü. Üç saniye sonra dudaklarını büzerek çıktı dışarı. Ayakları hâlâ içe basıyor, doktor kumda yürümesi gerektiğini söylemiş. Birkaç seneye düzelirmiş, bakalım. Erkek çocuklarına özenip böyle yürüyor, demiş dedesi. Okulda teneffüslerde futbol maçı yapanların arasına katılıyormuş, ayakkabıları yamulmuş, çorapları kaç kere delinmiş. "Sen kızsın, bizimle oynayamazsın" diye onu oyunun dışına itelemeye çalışan bir haylaza karşılık vermiş. Bir saat önce annesi bunları yakınlık anlatırken gözlerini yere dikmiş, sağ ayağıyla küçük daireler çiziyordu. Gözünün önüne gelen saçlarını geriye attı, pırıl pırıl gözlerini gözlerime dikti. Ne güzel bir kız çocuğuydu! Ela gözleri bembeyaz tenini öne çıkarıyordu, öndeki iki süt dişi yeni dökülmüştü, gülünce arkalardaki minik beyaz dişleri gözüküyordu. Göz kırptım. Dil çıkardı. Gülüştük. Parmaklarının ucuna kalktı, masaya uzandı. Küçük kırmızı arabayı alıp odama kaçtı, hemen arkasından da ben çıktım salondan. Kırmızı oyuncak araba benimdi, babam doğum günümde almıştı. Şimdiye kadar istediğim tek doğum günü hediyesiydi. Nereden görmüştüm de heves etmişim hatırlamıyorum ama ne kadar sevindiğim aklımda. Çok uzun bir süre hiç düşürmedim elimden, benimle beraber komşu evlerine, parklara, süpermarketlere gitti, gönlünce hız yaptı ama ben de hep dikkatli bir sürücü oldum. Uzaktan kumandası bozuldu sonra, tamir edemedik. Kumandası çöpe atılsa da kendisi kaldı. Şimdi gardırobumun üstünde, gelen komşu çocuklarına oyun arkadaşlığı için hazır ve nazır bekliyor. Oyuncak bebeklerim, maket uçaklarım, şakacıktan mutfak eşyalarım ve küçük araba koleksiyonumla beraber keyifleri yerinde olup her gelen çocuğu mutlu etmeyi

kendilerine borç bilirler. Yetişkinlere kapıları sıkı sıkıya kapalıdır, onlar anlayamazlar, onlar ki kendi çocukluklarını unuttular. Unutmakla kalmayıp çiçek kokan çocukları ayırdılar, her birine kendi damgalarını yapıştırdılar.

Ben büyüdükçe anladım, çocukluğumuzun en kıymetli nesnelere, oyuncaklarımız bile yetişkinlerin ön yargılarına, içi boş saptamalarına ve yerinde olmayan değerlendirmelerinin azizliğine uğramış. Kız çocukları için çeşit çeşit, boy boy plastik bebekler, süslü eşyalar ve rengârenk evcilik takımları uygun görülürken erkek çocuklarının ellerine arabalar, irili ufaklı toplar, bazen de plastik inşaat malzemeleri tutuşturulmuş. Pelüş oyuncaklar bu nedeni belirsiz ayrımlardan son anda kurtularak ortak bir paydada durumunu korumuş. Kız çocukları "prenses" ilan edilirken her türlü koşturma, hoplama, zıplama gibi eylemler bu ilanın tahtını sallayan nedenler olarak gösterilmiş. Erkek çocuklarına kahkahalar, şakalar eşliğinde birisine nasıl yumruk atması gerektiği öğretilip karşısına geçip pratik yaptırılırken kız çocuklarının payına "hanım hanımcık" oturup az konuşmak, yaramazlık yapmamak düşmüş. Kimse onlara nasıl kendilerini koruması gerektiğini göstermemiş, herkes onlara başkalarından korunma talep etmesi gerektiğini, çünkü zayıf ve güçsüz olduklarını söylemiş. Erkek çocuklarına kısacık saç kesilirken, saçını uzatanlar "kız gibi" görünmüş; saçlarını kısacık kestiren kız çocuklarına "erkek Fatma" yaftası uygun görülürken uzun saç da bazen kabul görmelerine yetmemiş, "saçı uzun, aklı kısa" denilmekte hiçbir sakınca görülmemiş. Erkek çocuklarına pembe ayıp sayılmış, kolyeler, küpeler köşe bucak kaçırılmış. Tüm bu demeç ve söylemlere maruz kalan bir nesil büyümüş, büyümüş, kocaman olmuş. Şimdi hepsi kendi hayatlarını kurabilme olgunluğuna ulaşmış, kendinden emin, ne yaptığını ve ne yapmak istediğini bilen insanlar olmuş. Olmuşlar mı acaba? Evet, ideal olan ve temennimiz bu varsayım olsa da gerçekliğimize pek uymuyor. Kişiliklerimiz oluşum sancısı çekerken erkek ve kız çocuklar olarak yolumuza koyulan bu taşları eğilip eğilip toplamaya çalıştık. Topladıklarımızı kucağımızda

biriktirirken yürümeye devam ettik. Ama yetişkinlerin önümüze attığı taşlar küçük ellerimiz için o kadar büyük ve sayıca öyle çoktu ki bazılarını yere düşürüverdik. Her yere düşürdüğümüz taş bizim patikamızda bir iz bıraktı. “Aman başkalarının ayak izinden gitmeyelim”, “özgün olalım, biz olalım” derken, izlere basmamaya çalışırken, tökezleyerek yolumuza devam ettik. Hâlâ da ediyoruz. Basmakalıp yargıların, içi küflenmiş fikirlerin esiri olmakla olmamak arasında kendimize bir yol bulmaya çalışarak yürüyoruz. Aramızda tökezlemekle kalmayıp yere kapaklananlar oldu. Tekrar doğrulduklarında başka sancıların içine girmişlerdi. Onlar da yolumuza taşlarını dizen yetişkinlere döndüler, hor görmeyi, ayırım yapmayı ve insana insan olduğundan saygı göstermemeyi marifet bildiler. Biz onlara kanmadık, biz bir avuç onurlu yürüyüşçü düşüp de çamura bulanmadık. Bizden sonrakilere değil bu taşları dizmek, onlarla beraber kalan taşları silip süpüreceğiz. Yollarında çiçekler dışında bir şey kalmayacak, ve tabii çiçeklerin arasındaki dikenler de...

“Buldum seni, buldum seni!”. Seksek oynuyormuşçasına hoplaya zıplaya çıktı odadan, patır kütür seslerin ardından “Sobe, sobe!” diye bağırarak vurdu ellerini kapının eşiğine. Saklandığım yerden çıktım, bu sefer güzel saklanamamışım. Ne kadar süredir oynuyoruz, kaç zamandır bu koltuğun arkasındayım anımsayamadım. Ellerini arkasında kavuşturmuş, bilmiş bilmiş yaklaşıyor. Sıra sende, diyor. Burnunu usulca sıkıyorum. Sıra bende, diyorum, bu sefer sıra bende.

Nehir Güner